

onkran sum eg kenni ella onkran, eg eri í familju við. Akkurát sum so nógvir aðrir føroyingar gera. Eg havi valt Jenis av Rana tvær ferðir, Høgna Hoydal eina ferð og Sunnevu Háberg Eysturstein eina ferð. So eg havi verið víða.

– Og eg veit ikki hvørjum flokki, eg fari at atkvøða fyri næstu ferð. Øll hála hvør sín veg, so eg kenni meg ikki tryggan. Faktiskt fresi eg runt á øllum politiska aksanum, sum fólk ofta tosa um.

– Men eg haldi, at eg havi rætt at hava eina meining um politik. Vit skulu tala at, tá vit síggja okkurt órættvíst. Vit skulu eisini gera vart við tað, tá vit ikki skilja hvussu okkurt hongur saman, hetta úttan at verða jarðløgð, kallað býtt og innantóm.

Snýr seg um fólkið

– Vit mugu ekki gloyma, at politikkur snýr seg um fólkið. Tað er fólkið, sum hevur valt tey, sum stýra skútini. At politikkarar ikki strekkja seg fyri at gera tað so skilligt fyri øll, er mær óskiljandi. Tað er so umráðandi, at fólki skilir, hvat gongur fyri seg og hvat tað er, vit eru í gongd við í hesum landinum.

– Tá eg eri lærari í fimta flokki, so má eg orða meg soleiðis, at það geur meining hjá næmingunum. Eg kann gott halda alt mögult út frá námsætlanum, málfrøði og siga, at føroyskt er hornasteinurin í skúlanum, men hetta fer beint yvir høvdið á næmingunum. Tað skilja tey einki av.

– Eg giti ekki, at politikkarar gera það við vilja. Og eg giti heldur ekki, at nakar roynir at ljóða innviklaður fyrri at ljóða klókur. Eg haldi bara, at það er umráðandi, at fólkið skilir það, sum fer fram, tí það er okkum, það snýr seg um.

– Hyggja vit hinvegin eftir lesara-
brøvum, so er tað skrivað frá einum
politikara til ein annan. Teir skriva
fyri at verja seg sjálvar, og fyri ikki at
missa andlit yvir fyri øðrum politikkar-
um. Tað ræður um at orða seg soleiðis,
at tað ljóðar skilagott innanfyri tann

diskursin. Har áttu teir heldur at skriva soleiðis, at fólkíð skilir hvat teir royna at siga, og hvat teir ætla sær at gera. Eg skilji ikki, at teir ikki kýta seg, fyri at gera tað einfalt fyri fjøldini.

–Eg havi eisini eina kenslu av, at fleiri politikkarar halda, at tað snýr seg um teir. At tað ikki snýr seg um at tæna fólkinum. Men tað er jú ábyrgdin hjá einum politikara at hava samband við fólk. Tað er ikki fólk, sum skal renna aftaná og siga ”góði, kanst tú ikki fortelja mær, hvat tit gera?” Tað eigur at vera ábyrgdin hjá einum politikara at siga, ”okay, tað sum hendir nú er”, at forklára okkum tað og siga, at ”tað er umráðandi, at tit eru við”. Á onkran hátt haldi eg, at tað er skyldan hjá politikkarunum at fáa fólk við. Eg dugi ikki at síggja meiningina í at gera tað meiri innviklað enn tað er.

Politikkur er ikki fótbólur

– Eg haldi, at það er umráðandi ekki at vera fastlástur. Eg trúgvi ekki uppá, at tú hefur eina meining, tá tú er 18 ár og so broytist henda meiningin ekki restina av lívinum. At nú haldi eg bara við hesum flokkinum og hetta er mín meining, sum ekki kann broytast. Eg skilji ekki, at nakar hefur það so. At fólk siga, at tey altíð hava atkvøtt fyri Tjóðveldi, at það hefur omman eisini altíð gjørt, og abbi var eisini við í flokkinum. Alt það

er líka mikið. At vera skráðsikkur í síni
meining drepur alt kjak. Tað snýr seg
bara um at vinna kjakið og ikki at blíva
klókari av at kjakast.

– Tað, sum eigur at vera umráðandi, er, hvør umboðar teg best beint her og nú. Tað er hann ella hana, tú eigur at velja. So ganga fyra ár og so skalt tú aftur taka støðu.

– Hetta er ikki fót bóltur. Eg eri HB'ari, havi altíð hildið við HB og fari nokk altíð at gera tað. Men tað eru tvey heilt ymisk ting, politikkur og fót bóltur. Eg fái mat á borðið hóast HB ikki verður Føroyameistari, men við politikki er tað nakað heilt annað. Politikkur er so sera álvarsamt. Tað er størsta og mest umráðandi arbeiði í landinum. Eg dugi ikki at ímynda mær eitt torfæri starv. Men eg haldi ikki, at virðingin fyri hesi ábyrgd og tað álitnið, sum fólknið gevur teimum valdu, er til staðar.

Vónbrot og trúvirði

– Eg verðí vónbrotin av fólkkum, sum siga eitt og gera eitt annað. Hetta er galdandi fyri øll, ikki einans politikkarar. Men tá tað eru politikkarar, so er tað eyka álvarsamt. Um eg avtali við onkran av fara í Kaffihúsið klokkan fimm, og viðkomandi ikki kemur, so er tað ergiligt, men eingin stór katastrofa. Men at siga eitt við føroyingar, fáa atkvøður upp á tað og so gera nakað

- Náttin og eg eri bestu vinir At sita einsamallur í myrkrinum og eingin telefon ringir. Tá kann eg savna tankarnar og fara eitt sindur djúpri enn í gerandisdegunum

heilt annað, það er ekki það sama sum
at lúgva um, at tú kemur til kaffi og so
ekki gert það.

– Hetta er ein spurningur um trúvirði. Trúvirði er ikki nakað, sum tú skalt begrundað. Tú kanst ikki argumentera teg til tað. Tað skalt tú arbeiða upp, og tað eigur at vera rímiliga klárt fyri øll. At rættvísgera trúvirðið eigur ikki at vera neyðugt. Tað eigur tú at síggja og merkja.

Alskurin til Føroyar

– Alt, sum eg skrivi, hongur saman við, at eg eri so sera góður við Føroyar. Eg elski at vera her. Eg elski mátan, vit liva uppá, hvussu vit eru móti hvør øðrum, og hugburð okkara. At øll kenna øll. Eg elski tað. Føroyar eru sum gjørdar til mín. Út frá hesum er tað, at eg eri farin at skriva. Tað ljóðar sum ein klisje, men tað er út frá kærleika til Føroyar, at eg geri tað.

– Og eg havi allar fortreytir fyrir at eydnast her í samfelagnum. Eg eri 31 ár, akkurát byrjaður á setrinum, eg havi eingi børn og havi havt ein super uppvøkstur, har alt var harmonískt.

– Eg havi førleikar at gera nógv, og vil eg tjena pengar, jamen so geri eg tað. Men tað eru ikki øll, sum hava fingið so góð kort á hondina sum eg. Men eg, sum havi fingið alt serverað á einum silvurfati, havi ábyrgd at taka mær av teimum, sum ikki hava tað gott. Har mugu vit hjálpa hvørjum øðrum. Tá onkur dettur, jamen so hjálpa vit teimum upp.

– Vit eru Føroyar, øll skulu vera her og tí er spurningurin, hvussu fáa vit tað so gott sum gjørligt fyri øll. Eg vil gjarna varðveita tað so einfalt, tí hetta gloyma fólk, tá tey fara upp í politikk.